

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXII | číslo 3 | neděle 3. října 2021

Obsah čísla

Písmo svaté jako pomoc

Ale ne všichni přijali evangelium

V jednotě víry je síla

Putování Toulavou

Výdejní okénko

Jsem cesta, pravda a život

O čem psát do občasníku

Farní zprávy

Klub maminek za covidu

Obdivovala jsem vaše obrovské nasazení

Co máte, není samozřejmé

Pleteme pro malomocné

Filmový apoštolát

Z Charity na pouť

TOM – stálo to za to!

Dát přednost pravdě, či chlebu?

Kdysi jsem četl myšlenku, že člověk by neměl být nucen volit mezi pravdou a chlebem. Její autor měl na mysli dobu komunistické nadvlády, kdy se mnozí museli rozhodovat, zda si budou stát za svými názory, nebo budou mít problémy v zaměstnání, škole a vůbec všude. Dnes už si takto nemusíme vybírat, ale život nemáme jednodušší.

Nabízí nám totiž tolik možností, že volit mezi nimi musíme neustále. A je to velmi těžké, jistě to znáte. Určitě dlouho váhal a přemítal i mladý muž, kterému Kristus řekl: „Rozdej svůj majetek chudým a následuj mě.“ Nakonec se rozhodl dál svůj majetek spravovat. Neznáme jeho důvody a můžeme s ním jen cítit, protože to měl nesmírně těžké. Možná za majetek cítil odpovědnost...

Ke všem těm každodenním rozhodováním nám přibude příští víkend další a velmi složitý úkol: Komu světit řízení této země. Částečně to bude opět o chlebu a pravdě. Dáme vám chléb, přidáme vám peněz, ochráníme vás před veškerým nebezpečím a vy budete mlčet k našim polopravdám, podvodům a krádežím. Přijme tuto nabídku? Mnozí jistě ano, protože hledají někoho, kdo jim podobně jako Mojžíš na poušti zajistí manu bez práce a každý den. Jenže nakonec si tu manu budete muset zaplatit my sami a mladé generaci bude další léta předkládána lež a krádež jako vzor.

Radě voličů se zdá, že předvolební nabídka obsahuje jen větší nebo menší zlo. Křesťan prý nemá nic takového volit, a tak k volbám nepůjdou. Ale nedělat volbu v podstatných věcech osobního života a rodiny je nezodpovědné a vede to k problémům. Stejně tak neudělat volbu v otázce budoucnosti naší vlasti může vést k budoucnosti bez hodnot, pravdy, svobody a dobra. A to přece nechceme.

Téměř polovina obyvatelstva, která nepůjde k volbám, nepřijme ani část odpovědnosti za budoucnost naší země a našich dětí a vnuků. Budete i vy mezi nimi? ■

Pavel Ludvík

Písmo svaté jako inspirace a pomoc ve stáří i pro celý život

Po dobu 12 let se v naší farnosti scházel kroužek seniorů (ale i některých mladších) nad Biblií pod moudrým, laskavým vedením našeho jáhna, pana RNDr. Aloise Orlity. Zamýšleli jsme se nad biblickými kapitolami a citáty Písma svatého zejména k církevním svátkům (Vánocům, Velikonočům) i nad dalšími významnými texty – Kniha žalmů, Kniha moudrosti, Listy apoštolů, evangelia apod). Ve stáří jsou nám tato slova zdrojem síly ve zkouškách, povzbuzením, nadějí a mečem Ducha v boji s našimi pokušeními a slabostmi. Vybíral jsem několik známých citátů z této nevyčerpatelné studnice a přicházím jen s malou „troškou do mlýna“ se snahou nabídnout inspiraci pro chvíle krizí a problémů.

Především v životě děkujeme Bohu, chválíme ho a radujeme se z Jeho darů. Děkujeme za to, co ještě v našem věku můžeme vykonat pro sebe i pro druhé, za Jeho milosrdenství, za to, že jsme Boží děti, chválíme ho za krásu přírody, za všechna stvoření, za všechny jeho dary (Fi 4–7). Jak říká apoštol: „Radujte se stále v Pánu... o nic nemějte starosti... Ale ve všem modlitbou a prosbou oznamujte Bohu své potřeby s děkováním“. Chválíme ho i žalmy (Ž 100), (Ž 13), (Dan 3, 52–57), (Ž 149). Sv. Pavel ve svém listu (1 Tes) říká: „Stále se radujte, bez přestání se modlete,

při všem Bohu děkujte. Tak to totiž od vás chce Bůh.“

Mnozí z nás jsou ještě schopni postarat se o vnučata, starat se o zahrádku, být aktivní ve farním společenství jako lektoři, sloužit v kostele jako ministranti, starat se o čistotu v kostele apod., ale modlitba je vždy na prvním místě. Modlíme se za církev, za farnost, za papeže, za své

Naše modlitba je vždy na prvním místě.

obrácení, za trpělivé nesení našich křížů a nemocí, za život s Bohem tu na zemi i na věčnosti. Ježíš nás ujišťuje, že naše prosby, pokud budou v souladu s Jeho vůlí, zcela jistě vyslyší (Mt 7, 7–12). Zcela přirozeně se naše vroucí modlitby týkají našich dětí, vnučat, pravnoučat, která žijí v tomto přetechnizovaném století s mnohými možnostmi a při tom jsou ohroženi bezbřehou svobodou a mnohými pokušeními dnešního světa, který se žene za penězi, mocí, slávou, zážitky a neuznává morální hranice.

Za sebe prosíme, aby Bůh a Jeho vůle byli vždy na prvním místě a aby vše sloužilo k Jeho oslavě (1 Kor 9, 24–27), (1 Kor 10, 31–32). Sv. Pavel říká: „Ať tedy jíte nebo pijete nebo cokoliv děláte, dělejte tak, aby to sloužilo k Boží oslavě.“ S věkem se mění i naše hodnoty, to, co jsme pokládali v mládí za důležité, ve stáří ztrácíme (krásu, sílu, zdraví) a stáváme se tak malými, málo významnými a závislými. To nás vede k pokoře a moudrosti (1 Kor, 25–30).

Moudré je stavět dům svého života na skále, tj. na Kristu (Mt 7, 24–27), aby se nezřítíl při životních kalamitách s rachotem

do vod. Moudré je vyrovnávat se se svými slabostmi a hendikepy, nereptat, nestěžovat si na to, co nemůžeme změnit, a přinášet svůj život jako „oběť živou, svatou a Bohu milou“ (Mt 11, 28–60) ve spojení s Kristo-

Ať tedy jíte nebo pijete nebo cokoliv děláte, dělejte tak, aby to sloužilo k Boží oslavě

vou obětí (Řím 12, 1–2), přijímat své kříže s důvěrou a odevzdaností (Mt 16, 24–27), jak nám připomíná Ježíš: „Kdo nebere svůj kříž a chtěl by mne následovat, není mne hoděn,“ a utěšuje nás: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím...“

Moudré je neprosazovat své představy o životě, v rodině a ve společenství, přijímat jeden druhého (Řím 15, 7–8), nesoudit (Mt 7,1–7), nevést spory (Ef 4, 31), spíše se kriticky dívat na sebe a snažit se o obrácení k dobrému (Jak 1,19–27) a prosit o lásku, která se nezakládá na sympatiích a citech, ale napodobuje lásku Boží, jak to vyjadřuje sv. Pavel ve své Velepísni lásky (Kor 13, 1–8) a vystihuje Ježíš slovy sv. Matouše: „Co chcete, aby lidé dělali vám, to všechno dělejte vy jim.“

A nakonec prosíme o život s Ním tu na zemi (Jan 15, 1–8) i na věčnosti, jak nám to slíbil, zajistil svou obětí na kříži a dává nám k tomu sílu ve svátostech (Jan 6, 35–

39), (Jan 6, 47–51), (Jan 20, 22–24)... Na této planetě už nikdy nebude ráj, který jsme ztratili Adamovým hříchem. Naše putování do nebeského domova je jen dobou zkoušky. Proto musíme být bdělí a dobře se připravit na Jeho příchod (Mt 25, 1–13), jak píše Matouš i Lukáš (12, 35–39): „Mějte bedra přepásána a vaše lampy ať hoří... ať nás Pán při svém příchodu najde bdící“. „Všechna naše naděje spočívá v Božím milosrdenství a jeho slitování.“ Proto doufáme, že s Ním budeme po smrti žít, radovat se z Jeho přítomnosti a zůstat v Jeho lásce, pokud my sami budeme ve svém životě milovat a projevovat lásku, která odpouští a snaží se o dobro všech potřebných (Mt 25, 31–46). Až Ježíš přijde

Je-li Bůh s námi, kdo je proti nám?

na konci světa soudit, kritériem na tomto soudu budou činy lásky: hladové nasytit, žíznivé napojit, nahé oblékat, nemocné navštěvovat...

Svatý Pavel posiluje naši naději v nekonečnou Boží lásku slovy: „Kdo by nás mohl odloučit od lásky, kterou má k nám Kristus?“ (Ři 8, 28–37) a povzbuzuje nás slovy: „Je-li Bůh s námi, kdo je proti nám?“ (Ři 8, 31–33).

Ila Knytllová

Předešli nás se znamením víry a spí spánkem pokoje

Od listopadu 2020 jsme se v našem farním kostele rozloučili s řadou lidí, našich příbuzných a známých. O nadcházejících Dušičkách jim věnujme alespoň krátkou vzpomínku a modlitbu:

Jiří Hejda, František Horňák, Antonín Zdílna, Karel Mrázek, Vlastimil Kulenda, Anežka Dřímlová, Antonín Morávek, František Štefka, Vladimír Pavlica, Jan

Bartoň, Ladislav Hradil, Emílie Štěpančíková, Marie Vyoralová, Jan Pavlovský, Vlasta Sokolová, Emil Chrástek, Jiřina Blahušová, Marie Utínková, Ludmila Vaculíková, Pavla Šolcová, Zdenka Ruprechtová, František Gergela, Jana Šnaidrová, Naděžda Blažková, Jarmila Výletová, Emil Janík, Anna Šíková, Václav Utínek, Marie Mrvíková, Arnoštka Krajčová, Eva Vyoralová

Ne všichni přijali evangelium

Na první červnový pátek, kdy už nebylo žádné omezení počtu účastníků, jsem na návštěvě v mé rodné farnosti pospíchal na mši a těšila se i na prvopáteční adoraci. Jaké však překvapení! Pan farář sám předfíkával modlitbu růžence, stihl při tom ještě zapálit svíce a nachystat liturgické čtení. Jen jedna přítomná starší žena odpovídala v modlitbě. Na mši svatou nakonec přišlo celkem 7 lidí, adorace se nekonala, na doporučení papeže Františka prý adorace teprve chystají. Jak můžeme být rádi, že v naší farnosti máme příležitost poklonit se Ježíši v Eucharistii při adoraci už tolik roků až 3krát v týdnu, první srpnový týden dokonce 4krát, když u nás každoročně probíhá adorační den.

V mé rodné farnosti jsem si připadala jako někde v pohraničí a ne jako uprostřed zbožné Moravy. Srdce se mi ozvalo: „Dobří lidé, kde jste?“ A tu mi vstaly vzpomínky a já v mé mysli viděla plně obsazený kostel za doby mého mládí. Ve všech uličkách, po stranách i uprostřed mezi lavicemi stáli většinou mladí lidé a děti. Dodnes si pamatuji, kde která tetička sedávala. Nevím, jak to bylo kdysi v Otrokovicích, ale u nás tehdy bylo nepsané pravidlo, že v levé části kostela sedávaly ženy a v pravé většinou jen muži, ani manželé nesedávali společně. V duchu vidím i starého pana faráře, který dojal k slzám mnohé, když dlouze zaujatě kázal z kazatelny, která je tam zachována dosud. I on měl na můj duchovní růst nemalý vliv. Tam jsem přijala první svaté přijímání, v náboženství nás učil Papež, tedy kněz tohoto příjmení. Tolik mé vzpomínky na dávnou dobu, kdy víra v Boha byla ještě něčím samozřejmým.

V neděli už přišlo do tamního krásně vyzdobeného prostorného kostela poměrně hodně lidí slavit Boží tělo a pak se po vsi konal působivý liturgický průvod s baldachýnem nad monstrancí se svátostí Eucharistie. Všichni tak mohli veřejně vy-

znat svou víru a přiznat, že patří Kristu, že ON – naše spása – je pro nás důležitý. Dětičky sypaly na cestu květinčky zrovna tak jako v době mého dětství.

U venkovního oltáře byly přečteny prosby za odpuštění, u druhého chvály Pánu, u třetího díky za všechna dobrodíní a u čtvrtého jsme všichni vroucně prosili za nás i celé lidstvo. Modlitby a požehnání umocňovala slavnostní hudba a fanfáry přítomných skvělých muzikantů. A já si uvědomila a plně pochopila až nyní v dospělosti, že můžeme i takto společně viditelným způsobem vyjádřit hluboký vztah k Bohu s touhou oslavit Ježíše, který dlí

Důležité je to, abychom si uvědomili, proč do kostela chodíme a co vlastně od Pána očekáváme

v malém kousku chleba v Eucharistii, máme přece vycházet z kostelů a evangelizovat. Jistě na to může mít každý svůj názor i zcela odlišný, neboť je pravda, že nejdůležitější i v průvodu je postoj našeho srdce, neměla by to být přece jen pouhá pyšná okázalost na veřejnosti.

Zdá se, že po době covidové se všichni nevrací do kostelů, ale jak poznamenal papež František, že ta část věřících, která chodila na mši jen ze zvyku, si zvykla nechodit. Také jsme možná mnozí trochu zlenivěli v aktivním duchovním životě. To je realita. Důležité je to, abychom si uvědomili, proč do kostela chodíme a co vlastně od Pána očekáváme. A mne tak napadá, aby i o některých z nás, kteří pravidelně chodíme, neplatila slova Písma svatého z listu sv. Pavla Římanům: „Ale ne všichni přijali evangelium.“ (Řím 10,16). Necht' nás všechny neustále povzbuzuje Boží slovo: „V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu. Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí.“ (Řím 12,11–12). ■

Miloslava Zlatušková

V jednotě víry je síla

Na ČT2 jsem zhlédla film o historii vzniku papežského stolce a chci se s vámi podělit o pár poznatků. Nejvíce mě zaujala informace, jak velký vliv měl papež Jan Pavel II. na pád železné opony a na tehdejší komunistický režim. Obrovská společná setkání věřících lidí s papežem musela být pro tehdejší režim úplným postřachem. Jelikož jsem potomek politických vězňů, nenechává mě klidnou, když slyším z různých koutů a zdrojů, jaká rozpolcenost ve víře, nejistota a nesoulad se šíří mezi křesťany a vůbec všemi lidmi.

V řetězových emailech je nám nastrkováno neustálé hodnocení něčeho, ať už se to týká církve a lidí v ní, hodnocení vakcinace, koronaviru a vůbec čehokoliv až po politiku, a všichni se přitom tváříme, jako bychom všemu rozuměli a na všechno léta studovali. Dokonce někteří hodnotí papeže Františka, prý je kacířství jet povzbudit křesťany do islámských zemí.

Pro normálního zdravě myslícího člověka je to neuvěřitelné a nevstřebatelné. Nejsem vědec či biolog, abych mohla debatovat na nějaké úrovni třeba o správnosti očkování. Ve volbách dávám hlas ne tomu, kdo slibuje záchranu před migranty, ani tomu, co mi naslibuje nejvyšší důchod, ale obracím svou pozornost tam, kde cítím úctu k nějakým lidským společenským a mravním zásadám. Jsem přesvědčena, že lidé různých vyznání mohou žít spolu léta, dokud nepřijde někdo třetí a nezaseje mezi ně zlo a nenávisť.

Tyto řetězové emaily jenom prohlubují nejistotu, pochybnosti o všem, co má nějakou hodnotu, a zasévají ještě větší strach z budoucnosti. Nikomu tím neprospíváme, chod dějin tím určitě nezastavíme a podporujeme tím jen dosažení cíle těch lidí, kteří tyto falešné zprávy sestavují a jejichž cílem je vyvolat rozpad všeho, co má nějakou hodnotu a jednotnou pospolitost. Když se dva hádají, třetí se směje. Vždy, když lidé volali po nastolení pořádku, přišla mnoh-

dy ještě větší totalita než ta předešlá.

Buďme proto vděčni Bohu, že nám v tak chaotické době, kdy se lidé ve zmatečných informacích doslova ztrácejí, dává na zem za sebe skvělé papeže, do farností skvělé pastýře, v neposlední řadě skvělé vědce a lékaře a spojíme se na ně a na jejich úsudky a ne na hlouposti, které jsou nám předkládány v řetězových emailech.

Co se týká politiků, tak máme nahoře takové, jaké jsme tam poslali a jaké si asi zasloužíme. Jsou naším zrcadlem. Proto se též modleme společně za správnou volbu našich vládních představitelů.

V neposlední řadě jistě cítíme všichni ve společnosti sílící odpor vůči EU. Máme pocit, že za mravní úpadek může celá Evropa jenom ne my samotní. K tomu bych si dovolila nabídnout závěr knihy od Martina Komárka Bůh nezná budoucnost, která, přestože její název nese nadsázku, je oslavou víry, respektu a pokory k nejvyšším lidským hodnotám:

„Ježíš přichází do Evropy. Je to strašlivé nedorozumění. Nejhorší nedorozumění v historii. Ateistická, vlašná Evropa je nejbližší k tomu, co miluje Ježíš, a přitom ho zavrhuje. Nikde není víc ceněn život. Nikde nejsou tolik vyzvednuti malíčci a ženy. Nikde není větších ohledů k nemocným a slabým. A nikde není víra tak ubohá. Ježíš je jinde. Ateističtí Evropané se dostali do samé blízkosti Ježíše. Podporují chudobné, ba i nemocná zvířátka. Odporují válce. Dávají císařovi, co jeho jest. Dělalí to, co Ježíš chce, aniž by v něho věřili. Možná je to čas, kdy Bůh přichází, pokradmu jako zloděj. A tak si můžeme přeříkat: Otče náš, jenž jsi na nebesích...“

Zdánlivě to vypadá, že Ježíš je jinde a ne s námi, přestože Evropa vyrostla na jeho učení a jeho zákonech. V blahobytu zapomněla, co je správné a mravní, a vše, co koná pro bližního svého, koná automaticky a ani neví, proč tak činí.“ ■

Jana Arbanová

Prázdninové putování Toulavou

Znáte Toulavu? Je to krásná a velmi zajímavá turistická oblast, jejímž centrem je město Tábor. A protože jsem v této části naší země nikdy nebyla, rozhodla jsem se ji o letošních prázdninách trochu prozkoumat. Mým cílem bylo dojít pěšky po toulavských poutních stezkách na nejvýznamnější poutní místa této oblasti. K těm patří poutní kostel tábořské části Klokoty, bývalý františkánský klášter v Bechyni a klášterní bazilika v Milevsku.

K putování – jak známo – člověk nic zvláštního nepotřebuje, stačí dobré boty a rozumně sbalený batoh. To první jsem s sebou měla, to druhé zčásti, tj. batoh sbalený byl, ale rozumnější by bývalo vzít si méně věcí, což jsem samozřejmě zjistila až během cesty. Navíc jsem se poprvé vydala na pouť sama, což pro mě mj. znamenalo zvýšenou pravděpodobnost, že skončím v lepším případě mimo trasu, v horším mimo Jihočeský kraj. Musela jsem proto už od začátku věnovat mimořádnou pozornost směru cesty. Ta začala na silnici v lese někde za Soběslaví, kde mě autobus vysadil na poněkud zapomenuté zastávce. Silnice vedla přímo do obce Planá nad Lužnicí, kde začínal významný úsek mé pouti – stezka údolím Lužnice. Než jsem se touto cestou vydala, bylo třeba učinit zadost „poutnické administrativě“ – pouť Toulavou má totiž vlastní poutnický pas čili kredenciál, do kterého poutník sbírá razítka, aby v cíli prokázal, že ušel požadovanou vzdálenost. A tak jsem vymámila razítko na obecním úřadě a pak už jsem směřovala podél Lužnice k Sezimovu Ústí a dál k Táboru. Poblíž Tábora bylo třeba splnit ještě jednu „formalitu“, totiž ztratit cestu. To se mi povedlo hned dvakrát, pak už jsem byla náhodnou kolemjdoucí nasměrována, a tak jsem k poutnímu kostelu stihla dorazit včas, aby mi zde ještě přede mší stihli vystavit certifikát za vykonání první části pouti.

Druhý den ráno jsem si výšlap ke klokoťskému kostelu zopakovala. Moje cesta tudíž totiž pokračovala dál, abych se znovu napojila na stezku kolem Lužnice. Měla jsem před sebou více než 20 km do malé vesničky Dobronice. Stezka vedla celou dobu podél řeky – a byla to ta největší džungle, jakou jsem v ČR zatím viděla: Všude rákosí, pod nohama bláto, občas nějaký menší potok, spadlé stromy, kameny, skály, kořeny stromů a všudypřítomní komáři. Zkrátka cesta pro chůzi s větším batohem trochu nepohodlná, ale i tak krásná. Nicméně jsem byla skutečně vděčná za hezké počasí, protože projít tímto terénem osamocene v dešti by pro mě byl možná až příliš těžký úkol...

Další den jsem měla před sebou jedno-dušší etapu. Sice mě znovu čekal nevyzpytatelný terén kolem Lužnice, nicméně můj cíl, klášter v Bechyni, byl vzdálený jen asi 10 km. A tak jsem se brzy mohla těšit z dalšího certifikátu za dokončení pouti na toto zajímavé místo.

Plány pro následující dny jsem byla nucena trochu upravit. Mou levou nohu bylo totiž třeba trochu přizdobit ortézou, a tak jsem usoudila, že rozumnější bude se do dalšího cíle, který beztak ležel mimo poutní trasu, dopravit autobusem. Díky tomu jsem si mohla užít krásný den na nábřeží města Týn nad Vltavou a pořádně si odpočinout na zbývajících dvě etapy. Obě jsem v následujících dnech úspěšně zdolala, takže jsem už kolem poledne posledního dne pěšího putování dorazila do Milevska. Batoh jsem odložila v místním infocentru a vydala jsem se na druhý konec města na prohlídku milevského premonstrátského kláštera a baziliky. Zajímavostí tohoto místa je zejména loňský nález významné relikvie – zdá se, že by mohlo jít o hřeb z Kristova kříže... Momentálně ale není možné zde relikvii vidět, protože probíhá její další výzkum.

Závěrečným dnem mé jihočeské výpravy byla neděle slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, a tak jsem vyrazila na mši (tentokrát už vlakem) do nedalekého poutního kostela v Sepekově, odkud jsem už zamířila do Prahy.

A co říci závěrem? Snad jen, že „sóloputování“ může mít pro poutníka zvláštní přínos. V ledasčem je taková pouť náročnější – etapy se zdají delší, když není mož-

né se do cíle s někým „propovídat“, člověk je ve větší míře ponechán sobě samému a svým myšlenkám, víc na něj doléhá únava nebo jakákoli nepohoda. O to více se na takové cestě dá cvičit v pokoře a respektu k vlastním limitům či v důvěře Bohu, u kterého je možné čerpat milost i sílu pro každý jednotlivý krok, okamžik či situaci. ■

Pavla Drážná

Výdejní okénko papeže Františka

V covidové době jsme měli možnost se setkat s nejrůznějšími „výdejními okénky“. Měli jsme možnost vyzvednout si třeba připravené chutné jídlo, což bylo pro někoho taky fajn. Napadlo mě, že bychom si v našem FOMu mohli také otevřít „výdejní okénko“, a to papeži Františkovi, kde by nám laskavě podával tu správně ochucenou duchovní stravu vybranou z jeho vzácných katechezí a promluv.

Začala bych tématem, které mě přes prázdniny oslovilo velmi silně. A tím je ustanovení 1. světového dne prarodičů a seniorů na svátek Jáchyma a Anny 26. 7. 2021. V ten den měl papež František kázání, při kterém vycházel z Janova evangelia o nasycení zástupů: „Ježíš se v něm nechává pohnout hladem, který přebývá v lidských životech, dělí se o chléb a ještě doporučuje, aby se pobíraly zbytky. Jsou tu tři okamžiky, které lze shrnout do tří sloves: VIDĚT, SDÍLET, UCHOVÁVAT. Ježíšův pohled umí zachytit potřeby každého člověka.“

Bratři a sestry! Prarodiče a starší lidé jsou chlebem, který tvoří náš život. Budme vděční za pozorné oči, které si nás všímaly, za jejich ruce, které nás držely v náručí, za jejich kolena, která nás doprovázela a zvedala, za hry, které s námi hráli, a za pohlazení, jimiž nás utěšovali. Nezapomínejme na ně, prosím. Naučme se zastavit, rozpoznat je a naslouchat jim. Nikdy je neodhazujme jako nějaké zbytky. Pečujme o ně v lásce a naučme se s nimi sdílet čas. Vyjde-

me z toho lepší. A společně, mladí i starší, se nasytíme u stolu sdílení, požehnaného Bohem.

Jsou to ty vzácné kousky chleba, které zůstaly na stole našeho života a mohou nás živit vůní milosrdenství a paměti. Bez kořenů bychom uvadli. Střežily nás na cestě růstu a nyní je na nás, abychom střežili jejich životy, zmírňovali jejich potíže, naslouchali jejich potřebám a vytvořili podmínky pro to, aby se jim dostalo pomoci v každodenních úkolech a aby se necítili osaměli.“

Tak toto je jenom ochutnávka, ale týká se, nebo se bude týkat asi každého z nás. Smím už 8 let (kromě doby covidu) navštěvovat jako dobrovolník klienty na Senioru C a přinášet jim Eucharistii nebo se s nimi modlit či jen vyslechnout jejich potřeby a starosti nebo životní postoje, ke kterým došli. Jsou za to vděční. Mnozí se za nás modlí a obětují své trampoty Pánu Bohu, tím obdarovávají zase nás a cítí to jako poslání. Odcházím vždycky povzbuzená a je to pro mě obrovská škola. Škola života s Bohem, ať už je úděl jakkoli těžký. Zvlášť když někdo prožívá několik let na polohovacím lůžku s růžencem v ruce a upřímně řekne: „Já jsem tak spokojená, oni se o mě tady moc hezky starají, mají mě rádi a já je taky. To někdy nedělá ani rodina...“

Skláním se před nemocným, před empatickým personálem a děkuju Pánu, že jsem u toho mohla být. ■

Marie Čechová

Já jsem cesta, pravda a život

Na začátek mi dovoluji citát úryvku z Písma: „Já jsem ta cesta, pravda a život.“ (Jan 14,6). Ježíš bere pravdu velmi vážně. Dokonce říká, že On sám je pravda.

Pamatuji si, že v dětství mne rodiče vedli k pravdě a také mi věřili. Vnímám jsem a vnímám, že je vždy lépe říci pravdu. Vyrostl jsem, oženil se a s mojí ženou jsme postupně vychovávali pět dětí. I je jsem se snažil vést k pravdě. Raději je pochválit, když něco provedou a přiznají se, než žít ve vztazích, kde si nemůžeme věřit.

Musím se přiznat, že jsem dříve také nebyl vždy pravdivý. Než abych na rovinu přiznal nějaké své selhání, upravit jsem svá slova tak, abych vypadal lépe. I v práci jsem nebyl vždy zcela upřímný. Časem jsem si na to zvykl a mluvil tak skoro nevědomě. Nejvíc to vadilo ve vztahu s manželkou. Na tyto polopravdy se většinou přišlo a žena se mne oprávněně ptala: „Proč to děláš?“

A tak jsem s tím po jedné chlapské akci přestal. Začal jsem si dávat dobrý pozor na to, co říkám. Hodně se tím zlepšil vztah mezi námi. Věříme si. Víme, že na slova toho druhého se můžeme spolehnout.

Žijeme v době, kdy se na nás ze všech stran valí informace. Informace o akcích, cenách, sportovní a politické informace, zprávy o válkách, neštěstích i přírodních katastrofách. Některé jsou pravdivé, některé jen zčásti, některé jsou zcela vylhané.

Chápu a rozumím tomu, že je dnes velmi těžké si informace ověřovat. Jedna jednoduchá pomůcka se ale nabízí: Pokud někdo lže, je usvědčen ze lži, ke lži se nepřizná, stává se nevěrohodným.

Někteří naši současní politici byli opakovaně usvědčeni ze lži, dezinformace či polopravdy. Pro příklad si vzpomeňme na televizní vyjádření našeho premiéra ze 14. března 2020: „Není pravda, že by naši zdravotníci neměli respirátory. Tak mi řekněte kde a já jim to dnes osobně rozvezu“. Je to jen jedna lež z dlouhého

seznamu. Jak mohu věřit lidem, kteří lžou?

Už dlouho mne trápí jedna otázka: Jak je možné, že takoví lidé mají velkou podporu ve společnosti, že jejich strany jsou na předních místech volebních preferencí?

Na televizi Noe jsem před nedávnou dobou sledoval velmi zajímavý rozhovor s novinářkou Alexandrou Alvarovou. Tato moudrá žena se mnoho let zabývá šířením informací v dnešním světě.

Vysvětlovala nám na konkrétních případech, jak je možno pomocí správně namíchané směsi pravdy, polopravdy a lži zásadním způsobem měnit veřejné mínění. Pomocí těchto technik je možno přesvědčit mnoho lidí v podstatě o čemkoliv. Veřejnost je cílenými informacemi zveřejňovanými v novinách, televizi a na internetu například postupně vedena k tomu, že nějaká známá osoba je sympatická, má rozumné názory a mluví pravdu. A když pak ta osoba něco prohlásí, lidé jí ochotně věří, i když se jedná o jasnou lež. Vůbec jsem netušil, jak je způsob šíření dezinformací, pomluv a lží propracovaný!

Tento rozhovor byl jasnou odpovědí na mou otázku. V dnešní době má bohatý člověk možnost si podporu veřejnosti koupit. Stane se majitelem novin, televize, zaplatí si práci agentur, které se na tuto činnost specializují, nechá si napsat knihu, kde o sobě píše jen to dobré. A co je asi nejhorší, zneužívá své politické postavení ve svůj prospěch. Prosadí nezodpovědné snížení daní, schválí finanční přilepšení skupinám lidí, kteří mu vyjadřují podporu. To vše bez ohledu na to, že zadluží zemi pro další generace.

Prosím, přemýšlejme. Ježíš bere pravdu velmi vážně. Vztahuje ji na sebe. Udělejme něco pro to, aby pravda vítězila. To nejmenší, ale současně velmi důležité, můžeme udělat v následujících volbách. Pojdme k volbám a volme strany a koalice, které na lži nestojí. ■

Petr Staněk

O čem psát do občasníku

V posledních měsících dorazilo na adresu Farního občasníku několik příspěvků, které nebylo možno zveřejnit. Odmítnutí, nebo požadavek na jejich přepracování vyvolal údiv: „Stěžujete si, že do FOMu nikdo nechce psát, ale když chce, tak příspěvky odmítnete.“

Výběr textů do FOMu se asi od roku 2010 řídí písemně danými pravidly. Ta se postupně vyvíjela, byla prodiskutována a schvalována farními radami a o. Josefem.

Podepsat příspěvek je nutné

S výjimkou farních zpráv, krátkých sdělení a popisků musí být všechny příspěvky podepsány (jméno a příjmení, bez titulu). Zveřejnění jména u autorského textu je standardem v dnešním civilizovaném světě a má význam pro čtenáře, který podle něho může snáze textu přisoudit váhu.

Jméno u článku vůbec není známkou toho, že se autor vyvyšuje nebo že se chce pyšnit, jak se někteří lidé domnívají.

FOM nezveřejňuje cokoli

Aby příspěvek mohl být bez problému zveřejněn, musí obsahově spadat do některé z následujících kategorií.

■ Oficiální informace farnosti

Tento bod bývá ve FOMu zastoupen farními zprávami, programy, pozvánkami na různé akce apod. Rada čtenářů si velmi cení, že tyto informace u nás nepřevažují, jak je tomu v řadě jiných farností.

■ Příspěvky popisující aktivity farnosti nebo farních společenství

Texty podobného druhu byly ve FOMu dříve docela časté, ale dost jich ubylo. Přivítali bychom, kdyby o svých aktivitách občas informovaly všechny skupiny, ne jen některé. Zpráva o činnosti nemá nic společného s reklamou, jak se u nás dá občas zaslechnout, je to forma komunikace mezi lidmi uvnitř farnosti.

■ Příspěvky, jimiž autor – člen farnosti – vyjadřuje vlastní názor

Do této oblasti patří různé zážitky nebo zkušenosti farníků, a to jak z farního, tak z osobního nebo společenského života a také různá zamyšlení. Všimli jste si, že v poslední době je čím dál častěji píšící lidé, kteří stojí jakoby na okraji farnosti, nebo lidé, kteří z našeho města vůbec nejsou? Je těžké jejich příspěvek odmítnout jen proto, že nežijí v otrokovické farnosti.

■ Příspěvky určené k rozvíjení znalostí nebo poznání čtenářů, a to zejména v oblasti duchovní

Toto je asi nejproblematictější bod a častý zdroj sporů. Téměř jakýkoli text zkopírovaný z internetu (obvykle z historie, z biblistiky, rovněž modlitby apod.) rozvíjí naše poznání a mnozí autoři toho v minulosti využívali. Proč by ale obecný text, který by mohl být otištěn v Katolickém týdeníku nebo jakémkoli jiném periodiku, měl být zveřejněn v zpravodaji otrokovické farnosti? Nejlépe by bylo, kdyby tento bod obsahoval dovětek „pokud vycházejí z farnosti nebo obsahují osobní názor autora“.

■ Příspěvky reflektující stav společnosti nebo vážnější společenské události, zejména ve vztahu ke křesťanství

Sem patří reakce na různé celospolečenské a církevní problémy a události. Opět by ovšem měly vycházet z naší farnosti.

Pro přípravu Farního občasníku pak máme ještě řadu dalších drobných ustanovení, ale ta jsou už jen okrajová, to nejpodstatnější jsme si uvedli.

Byl bych rád, kdyby vás toto vyjasnění obsahového zaměření FOMu inspirovalo, povzbudilo (aha, vím, co chtějí, zkusím to) a přál bych si, aby vaše příspěvky naplňovaly uvedené body v míře co nejvyšší. Že to nejde? V tomto čísle je článek, který kromě první skupiny lze zařadit do všech dalších kategorií. Jeho původce má můj obdiv. Schválně, poznáte, který článek to je? ■

Pavel Ludvík

Aktuální přehled farních zpráv

Kdo se modlí, nebojí se budoucnosti

Milí farníci, každý z nás někdy slyšel mo poutním místě Medjugorje, kde se před 30 lety 24. 6. poprvé zjevila Panna Maria 6 vizionářům a zjevení jsou dodnes. V zamyšlení, které mě z tohoto místa modlitby zaujalo, zaznělo, že každý z nás v poslední době zažil strach a paniku. Panna Maria přesto ve svých poselstvích stále opakuje: „Nebojte se, jsem s vámi.“ Zve nás modlit se za dar pevné víry. Říká nám, že kdo se modlí, nebojí se budoucnosti, a kdo se postí, nebojí se zla. Připomíná nám vše, k čemu nás církev neustále zve: modlitbu, četbu Písma, Eucharistii, zpověď. Vizionáři potvrzují, že Panna Maria nemluví o konci světa, ale zve nás, abychom využili tento čas na své osobní obrácení.

Proto mám radost z toho, že v kostele můžeme být opět v plném počtu s dodržením základních hygienických opatření, ke kterým patří desinfekce při vstupu, nošení respirátoru ve vnitřních prostorách, a využívat všech těchto možností.

Jsem vděčný všem, kdo jakkoliv přikládají ruku k dílu, cokoliv je potřeba při bohoslužbách zajistit.

Opravy ve farnosti

Chci poděkovat všem, kdo jakkoliv přispěli na opravy. V současné době jsme již na opravy vybrali ve sbírkách 203 350 Kč, na účet bylo zasláno 204 169 Kč, v osobních darech bylo věnováno 381 477 Kč. K 31. 8. 2021 jsme na účtu měli 258 549 Kč.

Abychom mohli říct, že jsme opravy splatili, na účtu budeme muset mít mimo peněz na provoz 600 000 Kč na splacení půjčky z opravy střechy sv. Michaela. Díky vaší štedrosti jsem optimistou, že i současné opravy fary a WC v suterénu kostela brzy pokryjeme. ■

Děkuji všem, kdo zůstávají ve středu večer po mši svaté na tiché adoraci, a těm, kdo na adoraci přicházejí v průběhu čtvrtého dopoledne od 8:00 do 10:00, abychom zde nesli před Pánem všechny těžkosti, které jsou nejen kolem nás, ale v celém světě.

Děkuji všem, kdo se již do kostela nedostanou, ale přesto jsou s námi spojeni modlitbou, obětováním všech těžkostí, které jim nemoc nebo stáří přináší. Děkuji těm, kdo je spolu se mnou pravidelně navštěvují, věnují jim svůj čas na rozhovor, modlitbu, přinesení sv. přijímání. Těch, ke kterým takto přicházíme, je, ať již u nich doma nebo na Charitě nebo v Seniorech, celkem 97.

Zde vidíme, že život ze svátostí je možný i přesto, že se do kostela z nějakého důvodu nebudeme moci dostat. A to je pro mě potvrzením Ježíšových slov a poselství z Medjugorje, které jej v této době strachu a paniky opakují: „Nebojte se!“ (Mt 28,10). „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,20). ■

Křty, svatby a pohřby ve farnosti

Křty: Jan Martin Navrátil, Eliška Magdaléna Krajčová, Stanislav Josef Gregor, Karolína Laura Miklová, Elena Anežka Čuprová, Marek Vychodil, Elena Marie Pankievič, Edgar Josef Serafín Vyoral

Svatba: Monika Půlová a Lukáš Filák, Kateřina Kunorzová a Vojtěch Rafaja, Jana Ludvíková a Petr Skalník

Pohřby: Naděžda Blažková, Jarmila Výletová, Emil Janík, Anna Šiková, Václav Utínek, Marie Mrvíková, Arnoštka Krajčová, Eva Vyoralová

Autorem farních zpráv je P. Pavel Šupol, duchovní správce otrokovické farnosti.

Ze života otrokovické farnosti

Klub maminek v době covidu

Vzpomínám na časy před covidem, kdy jsme se s maminkami scházely každé úterní či páteční dopoledne v suterénu kostela. Vše jsme zahájily modlitbou, prosbami a poděkováním. Každé dítě si vzalo dřevěné srdíčko a to pak po modlitbě položilo k zapálené svíčke. Říkanek, dětské písničky a hry, to vše vykouzlikovalo úsměv na dětských tvářích. A za doprovodu kytary to opravdu nemělo chybu.

Na závěr jsme se s dětmi snažily něco vytvořit, aby si naše malé ratolesti osvojily práci s lepidlem, barvami, nůžkami. Pokud děti ještě měly chuť na pohádku, tak mohly zhlédnout maňáskové divadlo.

Klub maminek byl nejen pro děti, ale i pro maminky. Mohly jsme sdílet svoje radosti a starosti, navzájem se podpořit a poradit.

Na jaře roku 2020 nám toto drahocenné setkávání přerušil virus covid 19. Zavření doma se strachem, ať nic nechytíme. Nebudu se opakovat, všichni víme, jak jsme ty začátky prožívali.

Z celodenní apatie nás vytrhla zpráva od Marušky Šrubařové o možnosti setkávat se na farním hřišti. Proč ne?! Různá opatření byla v květnu 2020 zrušena, a tak jsme se mohly do letních prázdnin setkávat za pěkného počasí aspoň venku.

Přišel však podzim a s ním další vlna zákazů a omezení. Zpočátku jsme se setkávaly i s rouškami v suterénu kostela. Také o. Pavel se přišel za námi podívat a přinesl nám zajímavé knížky o výchově dětí. Později však bylo zakázáno i toto setkávání, a tak Maruška vymýšlela program pro děti, který by se odehrával venku. Zimní bobovačka, setkávání na hřištích, cesta za pokladem, Zoo Lešná, Lanáček jen pro nás ...

To vše jsme spolu podnikly již v roce 2021 a rády na to vzpomínáme. Naše Maruška měla vždy přichystané nějaké hudebně pohybové aktivity a někdy i tu pohádku s maňásky. Ti nejmenší byli vždy plní zážitků! Maminky zapomněly na všední starosti a to, že si někteří z nás z hledání pokladu odnesli i klíště, vůbec nevadilo.

Věřím, že následující závěr roku 2021 bude v lepším duchu a my se budeme opět všichni vídat v suterénu kostela. Byť s nějakými omezeními, ale hlavně spolu a s dětmi!

Nechci zapomenout na to nejdůležitější, a to poděkovat Marušce za vedení klubu v této nelehké době, za organizaci schůzek a za zajištění kostela pro soukromou modlitbu maminek v adventní době i s možností přijmout svátost smíření. Vážíme si toho, Maruško! ■

Marcela Kudličková

Obdivovala jsem vaše obrovské nasazení

V době, kdy byly kostely z důvodu protipandemických opatření zavřené a nebylo možné jít na mši svatou, jsem byla stejně jako ostatní odkázána na živé přenosy. Chybělo mi ale, že jsem nemohla čerpat sílu ve svátosti smíření a z přijímání Eucharistie. Protože mám celiakii, musím dodržovat striktní bezlepkovou dietu. Proto, když chci jít ke sv. přijímání, potřebuji bezlepkové. U nás ve farnosti nemáme trvale uloženu ve svatostánku bezlepkovou Eucharistii. Mimo mši se tedy ke sv. přijímání nedostanu, podávající ji nemá odkud vzít.

Protože se veřejné mše svaté nesloužily, bylo pro mě nemožné jít ke sv. přijímání. Avšak dozvěděla jsem se, že u vás ve farnosti je možné svátosti přijímat individuálně a bezlepkovou Eucharistií máte trvale k dispozici. Byla to pro mě záchrana. Neuměla jsem si představit, jak budu zvládat své úkoly, když nebudu mít celou tu dobu odkud čerpat (bylo jasné, že omezení jen tak brzo a rychle neskončí). V Otrokovicích se mi otevřel pramen, kde

jsem mohla utišit svou žízeň. Bylo pro mě až neuvěřitelné, s jakou samozřejmostí jsem byla přijata a také s jakou samozřejmostí je k dispozici bezlepková Eucharistie. Jednou jsem přišla ke svátosti smíření a o. Pavel měl už ve zповědní místnosti připravenou Eucharistií. K mému velkému překvapení byla vedle sebe přítomná „lepková“ i bezlepková Eucharistie. V té chvíli jsem se cítila rovnocenná s ostatními.

Později, když už bylo možné podávat sv. přijímání po menších skupinkách v kostele, byla rovněž vždy vedle Eucharistie připravena i bezlepková. I když jste nemohli vědět, jestli ten den přijde někdo s bezlepkovou dietou, přesto jste s tím počítali a byli jste připraveni. To mi dávalo pocit, že jsem vítaná a počítá se se mnou.

Během letošních Velikonoc jsem obdivovala obrovské nasazení, s jakým se otrokovická farnost snažila co nejvíce lidem umožnit přítomnost na obřadech nebo alespoň možnost přijít ke sv. přijímání. Kolik to bylo mší svatých, kolik možností během dne přijít pro Eucharistií! Kolik akolytů, pořadatelů vybírajících vstupenky, lidí dezinfikujících lavice! Uznání a velké poděkování patří všem!

I dnes, když se někdy objevím u vás v kostele, si mě většinou někdo ze sakristie rychle všimne a hned se mě ptá, jestli budu chtít bezlepkovou hostii. Jsem vám za tento přístup velmi vděčná a moc si toho vážím! Otrokovická farnost by si zasloužila čestné ocenění „Přátelská farnost“ a navíc ještě „Farnost přátelská k celiakům“! Abych své vděčnosti dala konkrétní podobu, pomodlím se za vaši farnost a rovněž posílám finanční příspěvek na váš bankovní účet.

Zkušenost, kterou jsem ve vaší farnosti získala, pro mě nadále zůstává inspirací a výzvou! ■

Michaela Kopčilová

Věřte, že to, co máte, není samozřejmé

Při nedávné návštěvě příbuzných jsem měla příležitost nahlédnout do vašeho Farního občasníku, datovaného 30. května 2021. Sám obsah tohoto čísla vypovídal o farnosti mnohé.

Při podrobném čtení všech příspěvků jsem se ubezpečila, že starosti, radosti a potřeby většiny farností jsou velmi podobné. Zároveň ale vnímám, jaký je rozdíl mezi moravskými a českými.

Otrokovická farnost je velká a živá. Jsou zastoupeny všechny vrstvy obyvatel, máte rodiny s dětmi, mládež, máte starost o staré lidi, děláte brigády... Jste úžasní, i když celým číslem probleskuje jakýsi smutek a únava těch, kteří se neustále nasazují a možná by potřebovali vystřídat nebo jen posílit řady ochotných...

Asi 300 kilometrů od Otrokovic je farnost, která čítá zhruba 50 věřících. Z toho

jsou 3 rodiny s malými dětmi, mládež byste napočítali na prstech jedné ruky. Jeden pan farář má na starosti 10 kostelů s pár dalšími věřícími, kde má mše svaté v neděli minimálně jednou za měsíc. Navštěvuje 3 domovy důchodců.

Věřící v centru farnosti jsou ve většině starší lidé, a i když mají snahu, není dostatečná na to, aby farnost žila nějakým společenstvím.

Chci vám říct: „Važte si, prosím, vašeho společenství a všech těch, kteří se snaží něco dělat. Nemějte jim za zlé, když něco pokazí nebo když to není přesně podle vás. Dávají farnosti náboj a život a to je důležité pro celou církev a nejmíc pro vás samotné. Aspoň občas se zapojte do společných akcí. Věřte, že to, co máte, není samozřejmé.“ ■

Marie Večeřová

Pletení pro malomocné pokračuje dál

Poslední zprávu o pletení ob vazů pro malomocné jste si mohli přečíst ve Farním občasníku za rok 2019 na začátku minulého roku. Proč až nyní předkládám zprávu o pletení za rok 2020? Pan ing. Výleta v minulém roce oznámil, že končí svou práci pro malomocné a že hledá za sebe náhradu.

Poslední obvazy si odvezl 18. 2. 2021. Za rok 2020 si odvezl 1 016 ob vazů, na dopravu jste mu přispěli, milí farníci, celkovou částkou 4.100,- Kč. Za celou dobu pletení s panem Výletou od roku 2006 si odvezl 15 079 ob vazů a na dopravu jsme přispěli 39 180,- Kč.

Pokračovat v jeho práci budou manželé Grycmanovi z Valašské Polanky. S nimi jsme již navázali spolupráci a první bavlnu nám již dovezli a vy již pletete. Díky, že pokračujete. Panu ing. Výletovi jsme poděkovaly, i za vás, za obětavou a s láskou konanou práci a popřály mu hodně zdraví do dalších let.

„Žádný den nemůžeš zastavit, ale můžeš ho proměnit v dobro pro druhé.“ ■

Marie Šmiková, Marie Knapková

Úsměv má obrovskou moc

Před několika lety si v USA třicetiletý muž vzal život – skočil z Golden Gate Bridge. Což už udělalo tisíc pět set osob od doby, co byl most postaven. Když po smrti toho člověka legálně vstoupil do jeho bytu psychiatr s lékařem, našli jeho deník. Poslední slova, která si muž zapsal před svou smrtí, byla: „Půjdu pěšky k mostu. Jestli se během cesty na mě někdo usměje, neskočím.“

Stačí tak málo. Úsměv. Úsměv, který má obrovskou moc a nic nestojí. Važme si každého dne, který je nám dán, prožijeme ho vědomě a plně, nezapomínejme na sebe a udělejme si na sebe čas. Šťěstí člověka stojí v běžném životě v rovnováze a zdravém vztahu k vlastnímu bytí a duši. Vše ostatní je pomíjivé a klamné. ■

Josef Stoklásek

Filmový apoštolát nyní v Otrokovicích

Právděpodobně každý již slyšel známé úsloví: „Lépe jednou vidět, než dvakrát slyšet.“ Úspěch křesťanských snímků, jako jsou Ben Hur, Umučení Krista nebo Misie a další, v posledních letech vedl také k návratu hollywoodských filmů týkajících se víry. Jsou to právě film, divadlo apod., které nám mohou otevřít oči, abychom znovu zažili drama poznání, kdy jsme uvěřili a řekli Bohu své „ano“.

Spirituální filmy, které nás podobně jako modlitba, filozofická tázání či životní krize dokážou vytrhnout z všednosti, nás nutí podívat se na svět a svůj život z nadhledu. Dobrý film je ten, který dokáže divákovi otevřít nový pohled na svět. Měl by s ním zatřást, zůstat dlouho v něm a ideálně přinést do jeho života proměnu.

Spirituální filmy, které nejvíce oslovují, jsou mnohdy natočeny lidmi, kteří se vůbec nepočítají mezi křesťany a k církvi mají zdrženlivý vztah. Nejlepší spirituální filmy natáčejí často ateisté, což přesně odpovídá zkušenosti, že hodnotných děl může být schopen většinou někdo, kdo se na dané téma dívá s odstupem a trochu z dálky. Je-li příliš ponořen, uniká mu nadčasové poslání, které je v umění tím hlavním kritériem.

Pak jsou tu filmy, které nejsou „křesťanské“ svým základním určením, zato v sobě křesťanské poslání či myšlenku nesou. Například stav českého filmu souvisí i s duchovním (ne)zakotvením našich tvůrců. Většina českých tvůrců v tomto ohledu zaostává, takže se už dlouho tuzejská tvorba nemůže srovnávat s evropskou nebo světovou produkcí.

Od roku 2017 probíhal Filmový apoštolát (FILMAP) v klášteře Regina ve Zlíně. Od poloviny září pokračuje již čtvrtý ročník v Otrokovicích v sále pod kostelem sv. Vojtěcha, vždy druhé a čtvrté pondělí od 18:30 hod. Můžete se těšit na dobrodružné příběhy ze života světců, na psychologická dramata natočená podle skutečných událostí, na oscarové filmy s hvězdnými pro-

tagonisty a jejich výjimečnými hereckými výkony, na snímky, které nebudou na první pohled „svaté“, ale jejich zhlédnutí vás nenechá chladnými.

Každý pastorační projekt, jehož posláním je oslovit a získat přízeň lidí, by měl být realizován s Božím požehnáním a eventuálně pod záštitou nějakého patrona. Tím se stal sv. Maxmilián Kolbe, který je patronem médií a tisku. Jeho přáním a snem bylo po válce vybudovat první křesťanskou televizi. Také díky jeho přímlově za celou tuto dobu zhlédlo celkem 56 uvedených filmů více jak 1600 diváků. Věříme, že nadšenců a přátel dobrého filmového umění přibude i z Otrokovic a okolí.

Filmový apoštolát jsme v Otrokovicích zahájili v září dokumentárním snímkem Papež František – Muž svého slova, který byl zařazen u příležitosti jeho návštěvy Slovenska, jež zhlédlo takřka 50 diváků. Začátek nového školního roku dal podnět k druhému filmu Bůh není mrtev, který byl určen především mládeži a studentům. Na další pokračování FILMAPu se můžete těšit v pondělí 11. října v 18:30 hod., kdy uvedeme film FATIMA, natočený v roce 2020 v koprodukcí USA a Portugalska, jelikož o dva dny později si budeme připomínat výročí posledního zjevení Panny Marie ve Fatimě. V letošním roce také uplynulo 80 let od mučednické smrti sv. Maxmiliána Kolbeho a v říjnu si připomeneme 104 let od založení Rytyřstva Neposkrvněné. Z toho důvodu uvedeme v pondělí 25. října film Život za život, který vypráví příběh o heroické smrti sv. Maxmiliána výměnou svého života za spoluvězně v koncentračním táboře Osvětim.

Přeji vám z každé filmové produkce silné kulturní a duchovní zážitky, vnímavé srdce a také naplnění touhy, slovy filmového režiséra Sama Peckinpaha: „Nechtěl jsem, abyste si filmy jen užili, ale abyste se zblízka podívali na svoji vlastní duši.“ ■

Pavel Záleský

Z Charity na pouť do Vojtěcha

Ve čtvrtek 15. července uspořádala Charita pro své klienty mši svatou v kostele sv. Vojtěcha. Bylo jen potřeba ty málo pohyblivé a nemohoucí lidi na vozíčku do kostela dopravit. Když jsem slyšel, že není k tomu dostatek pomocníků, domluvil jsem si v práci volno a šel jsem pomoci. Zaměstnanci Charity nám všechny zájemce vyvezli ven před budovu. Mnozí lidé se na to pečlivě vystrojili, bylo vidět, že to chápou jako mimořádnou příležitost. Byl ale docela smutný pohled na drobné schoulené postavíčky, které do kostela už po vlastních nemohou, přitom tam ještě před pár lety rázovaly po svých.

Pokud však někdo z nás pocítil pýchu, že je ještě zdravý a silný, brzy ho to přešlo. První metry byly pro nás řidiče něco jako první jízdy v autošколе, hned jsme viděli, jak kočírovat vozíky neumíme. Rovněž vytlačit je do mírného kopečku ke starému kostelu nám dalo docela zabrat. A na nepatrný schodek ve vchodu do kostela, kterého si při běžné chůzi člověk ani nevšimne, se také muselo jinak, než jsem si myslel.

V kostele jsme nejprve rozmístili vozíky tak, abychom se vůbec mohli pohybovat, abychom si nezavazeli a aby všichni dobře viděli. Mši svatou o. Pavel hodně zaměřoval na život starých lidí, snažil se je povzbudit a vlít jim optimismus. V kázání třeba mluvil o tom, čím mohou být ještě starší lidé potřební a užiteční.

Během dopoledne jsme zažili veselé i méně veselé chvíle. Smutné například by-

lo, když jednu paní museli kvůli náhlé indispozici přímo zpod oltáře odvézt, ale naštěstí to s ní dobře dopadlo. Veselé naopak bylo, když se stará paní z Halenkovic, kterou jsem vezl, ke mně v kostele naklonila a řekla mi: „Vy tomu až tak nerozumíte, ale mám ten šátek pěkně uvázaný?“ Odvětil jsem, že ano, a co jiného jsem mohl dělat, než se přitom v duchu usmát.

Smáli jsme se také během cesty zpátky, kdy jiná paní začala na náměstí nahlas zpívat mariánskou píseň. Ona totiž tahle mše byla pro klienty Charity skutečnou poutí a ta paní si možná vzpomněla na procesí, v kterém před lety sama chodívala. Zážitkem pro ně byla nejenom mše svatá někde jinde než v kapli, kterou dobře znají, ale i třeba cesta přes náměstí podél rozkvetlých záhonů a výkladních skříní.

Tak někdy zase příště. A kdo byste měli čas a chuť, tak dobrovolníky, kteří by staré a nemohoucí lidi na vozíku vzali na procházku, v Charitě potřebují stále. ■

Pavel Ludvík

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Eva Karas Katolická. Fotografie: Pixabay. Obsahová korektura: Anna Janotová.

Moje činnost v turistickém oddílu? Stálo to za to!

Vedoucím v turistickém oddílu mládeže (TOM) působícím při naší farnosti jsem se stal ve svých 26 letech, tedy ve věku, ve kterém obvykle u nás mnozí vedoucí končí. Už můj nástup jsem vnímal jako Boží vedení. V tu dobu vedoucí oddílu hledali někoho, kdo by jim dělal řidiče na letním táboře, ale pořád se jim nedařilo nikoho najít. I já jsem nejprve odmítl s tím, že tak narychlo nedostanu dovolenou. Ale stalo se, že jsem dostal v práci výpověď. V ten moment jsem si znovu vzpomněl na tu lákavou nabídku. Bylo krátce před táborem a já si říkal, že už určitě někoho sehnali. Ale nedalo mi to, a tak jsem zavolaal hlavnímu vedoucímu. K mému úžasu jsem zjistil, že nikoho nemají, a tak jsem s velkým nadšením tuto nabídku přijal. Následovalo nádherných 14 dní, které doslova změnilly můj život. Už v průběhu tábora za mnou přišli vedoucí s tím, jestli bych nechtěl rozšířit jejich řady, že po prázdninách by jednu posilu uvítali.

Tak začalo moje působení mezi dětmi. Za ta léta jsem zažil spoustu krásných zážitků, ale i těžkých zkoušek. Byl to nekonečný koloběh – pravidelné sobotní schůzky kluků, do toho občas nějaký ten výlet nebo víkendová akce, v létě čtrnáctidenní tábor a spousta dalších aktivit. Taky jsem postupně přebíral starost o službu ministrantů. Byl jsem vždy šťastný, když se podařilo někoho nového k této službě přivést, a smutný z toho, když jsme někoho takového ztratili. Rád vzpomínám i na období, kdy jsme s dětmi jezdili na turistické závody. Dosáhli jsme spousty skvělých výsledků, ale hlavně jsem byl hrdý na to, jakou partu jsme dokázali vytvořit, jak jsme se vzájemně povzbuzovali a přáli jeden druhému.

Během těch dlouhých let jsem měl možnost poznat spoustu úžasných lidí z řad dětí

i vedoucích. Rád vzpomínám na naše společná setkávání vedoucích na faře, třeba na to, jak jsme přemýšleli nad tím, jak více propojovat a stmelovat skupinky kluků a holek, které se scházely většinou odděleně. Tak vznikly společné tábory. O tom, že tyto společné tábory přinášejí své plody, svědčí už několik manželských párů z řad tehdejších dětí i vedoucích.

Taky si velmi cením toho, jak se nám v obou našich oddílech daří vychovávat nové vedoucí. Vždyť většina z dnešních vedoucích prošla oddílem odmalička a postupně zráli až do věku, kdy se nebáli na sebe převzít odpovědnost za druhé. Jsem moc rád i za to, že ve výchově vedoucích oba naše oddíly využívají salesiánskou školu animátorů a že i práce s dětmi po dlouhé roky stále probíhá v salesiánském duchu, který má v naší farnosti dlouholetou tradici. Zapomenout nesmím ani na rodiče dětí, kteří nám vedoucím mnohdy velmi pomáhají, a chtěl bych jim poděkovat za to, jakou důvěru k nám mají. Poznal jsem spoustu skvělých lidí, prožil spoustu zážitků a načerpal nové zkušenosti. Nyní nastal čas přenechat své místo jiným, mladším. Díky všem, kteří mě k této činnosti přivedli a podporovali a mnohdy i podrželi, když bylo třeba.

Moc bych si přál, aby naše děti vždy tvořily správnou partu, která umí táhnout za jeden provaz, a aby naše oddíly byly pilířem farnosti, aby z nich vyrůstaly zdravé křesťanské rodiny, protože jen tak může být naše farnost stále živá. Vedoucím přeji v jejich činnosti dostatek elánu a nadšení, ale i trpělivosti a pokory. Ať je činnost s dětmi stále baví a naplňuje. A vás ostatní prosím, myslíte na naše mladé v modlitbě. ■

Jan Žalčík